

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 362.—Dissapte 20 de Juliol de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

Lo Missatge dels joves castellans

Un missatge de joventut, una veu amiga plena de vibracions de simpatia, un eco fidel dels nostres càntichs d'esperansa nòs es arribat de terra endins, del cor de les terres hispàniques. Nosaltres, los joves catalans, que cantem de cara al mar, de cara als horitzons d'obertes blavors, lo nostre himne a l'avenir, nos hem sentit cridar de sobte a la nostre espatlla per una veu germana que ns ha fet girar l'esguart cap a terra endins. Es que de terres enllà, ab los accents d'aquella veu nos arribava la flaire d'una flor de joventut tot just desclòsa que saludava amorosament a la joventut nostre, ansiosa de que florissin juntes y de que enlassessin per sota terra les arrels llurs pera que la mateixa sava d'amor y simpatia inondés per igual y agermanés los fruits distints de l'un y l'altre verger.

Ah joves de la noble Castella; teniem una falsa idea de vosaltres; una idea ben trista. Nos havien dit que ereu unes ànimes egoistes, uns esperits mancats en absolut de fe en lo vostre poble, y que, pera allunyarvos d'ell y rompre definitivament tot llas espiritual ab aquesta arrel sagrada que tot artista ha de tenir en les entranyes de la seva pròpia terra, vos havieu tancat cadascú de vosaltres dins una encantada torre d'ivori, cloent portes y finestres a l'aixordadora remor de les multituds humanes, decidits a mirarvos perpetuament a vosaltres mateixos en lo mirall dels vostres propis ensomnis. Però ab lo vostre missatge nos ho acabèu de desmentir. No sou lo que ns havien dit. Beneida sigui la dura tasca de cultura empresa per les joventuts catalanes, si l'eczemple de la llur orientació cap a una finalitat íntegrament social en tots los aspectes de la llur activitat, vos ha servit al menys pera despertar a nova vida y obrir als vostres ideals, més amples y lluminosos horitzons.

Però com no hi ha en aquesta vida cap cosa que sigui d'una manera absoluta superior a una altra, com ningú, per savi que sigui, pot prescindir de les vives ensenyances que li pot oferir aquell mateix que'l regoneix com mestre, no pensèu, nobles amichs nostres, que l'homenatge que ab tanta força de simpatia nos acabèu d'endressar l'acceptem com un encens de vana adulació y'l prenguem com lo regoneixement d'una superioritat molt dubtosa y en la qual solament una explicable fatuitat podria ferosos creure. No. L'homenatge ha d'ésser reciproc. Tota la joventut catalana vos envià'l seu unànim testimoni de simpatia y d'admiració, a vosaltres, coratjosos precursors d'una era nova pera la vostra terra, a vosaltres que haveu sigut los primers dels vostres en despertar al toh de les màgiques trompetes d'un avenir gloriós que ja apunta en los tèrbols horitzons de totes les patries hispàniques.

Perquè si vosaltres admirèu en la nostre joventut lo seu portentós sentit de construcció social y de solidaritat entre tots los ordes de l'activitat humana, si vosaltres veniu a casa nostra pera aprendre a enfonçar y fixar l'arrel de la vostra espiritualitat en les entranyes del poble, fonament d'eternitat en tota obra humana, nosaltres en cambi'ns sentim invenciblement empressos cap a vosaltres ab lo delit d'aprendre al vostre costat totes les qualitats, tots los aventatges innats que rebèu inconscientment de l'antiquíssima y may interrompuda tradició de cultura intel·lectual de la vostra patria castellana, gloriosa tradició que, nosaltres que ara tot just despertem a la vida superior de l'esperit després de tres sigles de mortal atonia, mirèm ab noble

enveja y admirèm com un privilegi inapreciable.

Infondiu'ns, donchs, ab l'abracada fraternal que ns havèu enviat, aquest esperit hereditat d'alta cultura que s'exhala de totes les vostres obres, pera que al seu contacte vagi suavissant la rudesia nostra, propia d'un poble en plena reconstrucció de l'ànima nacional. «Vosaltres, nos dieu, haveu trobat la vostra ànima». Y ns la demanèu, joves amichs, quant justament una minoria d'esperits joves y resoluts estèm treballant en ella, com en un esqueix de dura roca tot just després del sí de la montanya, pera evocar de la tosqetat y duresa de la seva entranya la bellesa d'una forma ideal, ara solament vesllumada en la febre dels nostres somnis y dels nostres entusiasmes.

Però així y tot, aquí la teniu la nostra ànima tal com se troba al moment present. Si del seu fons, com vosaltres creyèu, ne podèu extraure vigor y tremp suficient pera donar consistència y enrobustir la ruina iniciada en l'ànima del vostre poble, nosaltres en torna vos demanem la cooperació viva de la vostra simpatia y de les vostres ensenyances en aquesta llarga obra que havèm empresa. Els joves catalans pera infondir a totes les manifestacions de la nostre civilització encara infant aquest sentit de cultura y de civilitat que vosaltres, que haveu nascut del sí d'una gran decadència, portèu abundantment en la vostra pròpia sanch. Y així, ab lo propòsit d'aprendre continuament los uns dels altres, l'amistat que comensa ab la nostre abraçada serà una amistat forta, una germanor indestructible.

MANUEL DE MONTOLÍU.

Sobre'l visca Espanya

(PETITA DISQUISICIÓ SÓDICA)

—Separatistas! No le quepa a V. ninguna duda! Separatistas! Y si no ¿a qué viene esa repugnancia a gritar, como nosotros, Viva España?

Tal es, en resum, una d'aqueixes obsessions que'ns persegueixen per tot arreu, com un burineig enutjós a cau d'orella. Y bé, parlemne un poch, avui que'l dia es clar y la mar tranquila.

Jo vull prescindir, are, d'aquella suprema rahó qui diu que no'm dona la gana llensar cap crit ni fer una acció qual-sevulga quan un altre m'ho etzigeix ab menasses. Sense comptar que si jo, per por o per feblesa, cedís a n'aquella cominació, es clar que l'acte meu no tindria cap valor, perquè no es lliure, com no ho es, per eczemple, lo jurament forsat dels recruits. La llibertat es l'essència d'aquestes coses. Jo no cridaria ni *Visca Catalunya!*, si un company massa entusiasta m'ho eczigia. Ara, pensèu...

Viva España!—Analísèmo fredament. Què vol dir? Es indubtable que, pera ells, *España* significa la continuació de la Espanya actual, ab la mateixa constitució política que ells dirigeixen, ab la mateixa modalitat castellana dominant, ab la mateixa absorció de tota personalitat nacional localista en la personalitat amorfa y vaga d'un total, ab la mateixa supeditació de les entitats naturals a l'entitat artificial. Y en l'imposició furibonda, convulsional, ab que volen inculcarnos lo seu fanatisme hi cal veure una secreta consciència de que llur Espanya, es dir, llur concepció subjectiva d'Espanya, es una cosa tan vana, tan poch consistent, tan desprovista de coherència, que's precís *dictarla* o definirla com un dogma, fora de tot examen y de tota discussió, pera compensar ab aqueixa energia la falta de realitat objectiva del concepte.

Ademés, Espanya, com a personificació

política y nacional, no vol indicar un territori, perquè un territori no es cosa susceptible de viure y de morir. Espanya vol dir lo conjunt dels espanyols en les condicions presents. Donchs bé: trobèu, y us parlo a vosaltres també, adversaris nostres, trobèu, en una exaltació del vostre optimisme conformista, que hem de aclamar ab *hurra's* d'entusiasme als nostres espanyols contemporanis? Mirèu: vosaltres estèu cansats de repetir, a totes hores, lo plany contra l'actual postració d'Espanya, contra la baixesa del nivell espiritual col·lectiu, contra'l retràs de la educació y de la cultura espanyoles, contra aqueix immens desequilibri d'Espanya ab relació a Europa, contra aqueix anacronisme vivent qui fa d'Espanya una curiositat ètnica de la geografia europea, un poch a la manera de Turquia. Y es aqueixa Espanya qui ha de continuar vivint encara? No. Aqueixa Espanya ha de morir sense remissió. No són los espanyols, cada un en particular, lo que nosaltres odiem; es precisament l'Espanya que tots ells integren, acéfala y anònima, però culpable d'aqueixa responsabilitat que tots nos passèm l'un a l'altre, com un feix atidor.

Ah! Però si som nosaltres, precisament, los qui podèm cridar, ab tot dret, que visqui Espanya; perquè som nosaltres los qui desitjem la seva mort; es dir: la mort d'una Espanya en holoàuste a la construcció d'una altra Espanya vencedora de l'antiga; la destrucció d'una espanyolitat morbosa per l'adveniment d'una espanyolitat vigorosa. Lo pervenir s'eleva sempre sobre les runes del passat, quan los pobles entonen aqueixa *amende honorable* en que consisteix, per essència, tota revolució. Donchs l'Espanya actual ha d'ésser i molada sobre l'ara de l'Espanya futura, com un forcidit per l'ufania de les cullites properes. La mort de l'Espanya actual es la vida de l'Espanya qui vindrà. Y'l fer vots pera que visca aqueixa Espanya venidora es aclamar la vida mateixa, com lo fer vots pera la mort definitiva de l'Espanya actual, qui es encara l'Espanya preterita, es voler l'enterrament definitiu de lo que sols es un espectre atormentador del nostre somni. Y aquest visca l'Espanya futura, més que un consorci, es una identitat ab lo nostre actual Visca Catalunya. Es ab ell absolutament una mateixa cosa. Així, sols així, mestre Maragall, podria entonar jo'l vostre Visca Espanya. Però així l'alsaria de bona gana, ab tot l'afany de vident, de consensu, d'optimisme y de creient ab que ara voldria inscriure'l com a final d'aquesta petita disquisició, a l'ombra de les meves invisibles parres anacreontiques:

Visca Espanya, la meua Espanya!

GABRIEL ALOMAR.

L'ensenyansa primaria a Falset

¡Això ja no pot anar! ¡Això es vergonyós! Lo que passa a Falset en la qüestió de Mestres y d'escoles, no passa en lloch més del món!

Aquestes són les exclamacions que al café, al cassino, al carrer y a casa, rodèn de boca en boca entre'ls vehins d'aquesta vila.

Y qui es lo culpable de lo que passa? Al meu entendre'l primer y principal culpable, es l'Estat. Aquest Estat que ab pretensions d'Omnipotent, vol centralisar en son si totes les funcions; atropellar tots los drets, abolir totes les llibertats, arribant fins al ridícul de manar, un coix de cama, d'ànima y de consciència, desde Madrid, que a Falset los nostres fills aprenuguin lo catecisme en una llengua que no coneixen, ignorant que'ls fills d'aquesta vila no tenen sopluig ahont aprendre en cap idioma

perquè aquest Estat Omnipotent no hi té cap escola y la Corporació municipal té embargats tots los ingresos per aquest mateix Estat y per la seva Sucursal de Tarragona, y per uns deutes que l'invasió filoxèrica y la mala administració d'aquest Estat que en tot se fica fins allà ahont no's deuria ficar, han fet injustos y ilegals.

Aquest es lo primer y principal culpable ab l'aggravant de que es impotent pera curar'l mal.

Tots a Falset ab nostra apatia hem contribuït a empitjorar-lo y cal que adquirim lo convenciment de que solzament pel nostre propi esforç se pot curar.

Tenim entès que don Joaquín Pujol, Mossèn Joseph M.ª Dalmau y don Rosendo Rull estan sentant les bases pera la constitució d'un Patronat o Associació protectora de l'Ensenyansa a n'aquesta vila.

Donada l'honorabilitat, l'integritat y la competència que posseeixen les esmentades personalitats, es d'esperar que tots los veïns de Falset se faràn càrrech de la trascendencia de l'obra que s'inicia, y que ningú negarèm lo concurs; avans al contrari, estarem disposats a imposarnos verdaders sacrificis si es precis pera assegurar l'èxit de l'empresa patriòtica que tant honorables senyors en favor de Falset van a comensar.

Acabi d'una vegada pera sempre això que's diu de Falset, que no'ns entenem, que no tenim amor a la vila, que l'història l'ha enclavada en mitj d'aquesta rica Comarca a la qual en lloch de donar-li llum li dona fum. Ajuntemnos sense preocupacions y sense rezelos y treballèm pera fer d'aquesta vila que les disbauxes del vici y'l baf corruptor de la política de partits, han portat al rebaixement moral que a tots nos ha avergonyit y als tristos daltabaixos que ab horror recordem encara, a l'anorreament absolut de l'hisenda comunal, en una paraula; a la negociació més absoluta de nucli d'organització civilisada, una vila digna de la seva història, digna de la memoria dels seus fills predilectes de la seva època d'esplendor, que si avuy podien aixecar lo cap de les seves tombes, de segur que tirarien sobre nosaltres la més justa y la més terrible de les malediccions.

Si ells s'alsessin de les tombes y vejessin quan frivolament passèm lo temps que'l treball nos deixa lliures. Si s'alsessin y vejessin los diners que al cap de l'any nos gastem fomentant lo vici y pervertint los costums. Si s'alsessin y vejessin l'immensa xarxa tributaria ab que'l xorch centralisme pesca'l fruit de les nostres suades sense que'ns deixi a la vila ni quatre quartos pera comprar les runes del Castell, ni quatre xavos pera comprar un *matadero*, ni un xavo pera apuntalar la casa de la vila que cau (si bé no hi há res dins), ni pera fer una casa de corrèus, ni pera allotjar la justícia ni pera hostatjar la Guardia Civil ni pera fer una escola ahont ensenyar als nostres fills l'història de les nostres baixeses polítiques, se quedarien embadalits del nostre progrés y de la nostra civilització. No, que no s'alsin!

¡Ah! quan cechs d'enteniment són aquells que encara no veuen lo fracàs del Centralisme.

Lo gran fracàs del centralisme consisteix principalment en això. En que'ls seus partidaris se creyen de bona fe que pagant un tant per ensenyansa, se treyen de sobre feina y preocupacions y ho proveïria degudament, l'Estat.

Se creyen que pagant un tant per foment d'obres públiques s'estalviarien feina y preocupacions y'ls hi faria les escoles, y les carreteres, l'Estat.

Se creyen que pagant un tant per guerra y marina s'estalviarien feina y perill y organitzar les defenses, l'Estat.

Se creyen que pagant un tant per justícia

e'estalviarien cremarse les celles pera discernir lo just de lo injust y ho faria més equitativament, l'Estat, y aixís per l'estil tot lo demés. Naturalment, educats en aquest criteri, los habitants de la nostre vila están creguts que després de pagar los molts y variats tributs y impostos, tenen dret a reclamar de l'Estat la satisfacció d'aquestes atencions de defensa dels subdits, defensa de la propietat, justícia, mellors, ensenyansa, y beneficència, etc., ¡Quanta ignoscència, y quanta bona fè!

Sòrt que aquesta bona fè s'acaba y que avuy tothom ja sab que la riuada de diners que en forma d'impostos ha sortit d'aquesta Comarca durant l'època de les vaques grasses, cap a Madrid, son diners ben malaguanysats! Sòrt d'això.

V. ESTRÉM.

La pedrera d'el Medo

NOTES D'EXCURSIÓ

Uns estimats amichs del *Centre Català*, m'havien fet uns grans elogis d'aquesta pedrera romana, m'havien ponderat tant y tant lo seu paissatge y quadre, que prompte tingui desitj d'anar-la a visitar, no pas per duptar de la veritat dels elogis fets pels amichs, sinó per l'afany de gaudir jo també'l desconegut panorama, empro, jo, tot sol, hauria tardat potser molt en decidir-me, ja que no's tracta pas d'un passeig de mitja horeta desde Tarragona, sinó que dista una hora y mitja més que menys. Pochs dies després d'haver-me parlat d'el Medo, que era per mi com si'm parlessin de la Conxinxina, aquells mateixos amichs me feyen l'honor d'invitar-me a la seva segona expedició y com ho fessin ab tota la sinceritat d'amichs, molt me plaguè acceptar tan bona companyia y fer l'excursió junt ab catorze amichs de glòries y penes del *Centre Català*.

Diuenje passat, donchs, de bon matí, sortirem vers a Altafulla en l'express de Valencia a Barcelona. Anavem tants com invitats forem, o siguen quinze entre tots. A l'arribar a Altafulla, los més desproveits feren compra de l'esmorzar y per allà a quarts de vuit, carretera enllà, camí de Tarragona, anavem fent via vers a el Medo.

Lo sol queya aplomat, però no feya suar pas, puig un sanítos aïret llevantí, confortava ls raigs del rey dels astres. Adeniés, l'agradosa y animada conversa dels excursionistes ab llurs agudeses los uns, ab llurs sortides y frases pintoresques los altres, donaven a la caminada una mena de coratje divertit y alegre que, sense adonàrnosen, se trobarem a la pedrera ab tot y que hi ha ben aprop d'una hora desde Altafulla. Lo temps nos passà tan ràpit, que'ns semblà haver fet un quart de camí.

Arribem a el Medo; es a un cop de pedra de la carretera ral; s'ha de pujar una petita costa, molt planera per xò. Una baixa porta, seguida de paret, tanca l'entrada al clot o fons de la pedrera en la part de mar y una altre que dó cara a ponent tanca l'altre banda de pedrera. S'obrí la petita porta de cara a mar y nos aturarem.

Los que ja havien visitat aquell solitari recó no feyen sinó mirarnos als qui'ns hi erem de primer estuvi.

Lo cop de vista es sorprenent, mages-tuós, veritablement d'una forta sensació de grandesa, de quietut eloqüentíssima. Tot parla en son silenci de mort. Tot viu dintre aquell sossego. Tot es magnànim y d'una duresa severíssima. De l'entrant se domina la clotada en sa part més alta, veientse en lo fons l'arbrada espessa, verda, ab molta ufana, pletòrica y tot. Les parets de la pedrera tallades dretes ab sa alsaria formidable, tenen un color blavós, no un blau de mar, un blau fosch, de cap-vespre. Diriau que les han pintat de aquell tò. Més avall y en tròssos a l'etzar, penjen bossins de pedra groguenca com llengues d'or, un or ros com blat a l'era.

Al cap damunt de la pedrera, en sos dos costats, la pedra està tallada formant escalons o pera mellor entèndrerho en forma d'anfiteatre romà. Los escalons van sortint talment com si fossin pera assèureshi'ls visitants y d'allí embadalir-se ab lo bell quadre del centre. Extasiats en la regitat solemniat de les parets altes y rectes ab llur color blau fosch y or, uns xiprés verts y esprimaxats, donen guarda ab llur aspecte funerari, al recinte de sí prou sever. Al centre, s'hi aixeca atrevida l'agulla de pedra en forma d'obelisc, que signa la fondaria fins ahont s'extragué aquella pedra. Sembla'l monument perdurable de la rassa d'aquella gent forçada, d'aquell poble genial. A mida que'ls ulls aguayten y

exploren, noves emocións artístiques arriben a pessigollar a lo més intern de l'ànima. Caminarem devallant fins a arribar al fons. Allí l'impresió va agegantantse no sapiguent si ponderar aquell bossi com lo més hermós de tots los paissatges tarragonins.

Los pins, les herbes medicinals arrèu brostades, floretes de bosch enceses, timó, eura, romaní, ginesteres y tantes plantes y herbes, respiren un flayre sanítos, llen-sen tals perfums y fragancies que'ls pulmóns s'hi assadollen forasters y afanyosos per por de que aviat se'ls acabi aquell nou terror d'aires sans y puríssims. Sembla un somni, més aviat s'hi acostumèu y vos donèu compte de que es un quadre que'l viviu y que'l voldrieu també viurer un dia darrera l'altre y un altre y sempre.

Al mitj del fons, forma plasseta, tota ombrívola, d'una ombra frescal dels arbres bondadosos que hi fan vida reposada. Hi ha un pou pera poguer apagar la set; es d'una fondaria grossa. Les pedres, assí y allà en desorde capritxós y artístich, formen elegants banchs pera assèureshi. Allí reposarem del camí y de tant de embadalirnos contemplant la pedrera. La veritat es també que la gana, comensava a demanarnos quelcom més que seguir mirant la pedrera. La paret que toca a la plasseta, cara a Tarragona, està tapada d'eura fineses al cap d'amunt (alt uns 25 metres y en sa amplada d'uns 8 o 9 metres.) Convinguerem que era hora ja d'esmorzar y com no hi hagués cap vot en contra se pot ben dir que s'aprobà per unanimitat. Aquell recó solitari, de cop prengué moviment y color. Los uns cercant llenya, los altres encenent y ventant lo foch, los altres amanint tot lo recapte, semblava talment un batalló en campanya.

Tothom se bellugava y anava depressa; tot era anar y venir y total erem quinze y bon profit. Fós allò que deya de les fragancies de les herbes y dels pins, fós que no n'hi havia cap de desganar ni de vergonyós (en quant a menjar, donchs ne duiem un d'enamorat de dies) lo cas es que tots hi van fer la seva part y qui més qui menys en uns exàmens de gastronomia, lo més poch que li donarien fora un *aprobado* y quiscú un bon sobresalient. *Buenos*, quan tothom havia esmorzat se convingué en que no hi hagués brindis, (perquè tampoch hi havia xampany), però com això del parlar sembla que vagi aparellat ab lo menjar, comensà a enraonar un sense demanar la paraula sisquera y s'encomanà aviat l'oratoria entre'ls comentals.

Demanim; ciencia, literatura, art, política, de tot menys tauromaquia; convinguerem en que tots ne sabíem prou y s'aixecà la sessió sense cap incident ni protestes per part de ningú.

Tornarem a recorrer la pedrera y a mida que avansavem en nous camins, les emocións d'alegria y content venien també noves. Senderons y senderonets, crespades pedres, recóns y amagatalls, ne trobem arrèu. La vista panoràmica vista de la part més superior de la montanya, es hermosa y sugestionable. Donèu la volta per dalt y va agradantvos cada moment més y més. Recordo haver vist una reproducció d'una rica tela d'en Russinyol de la pedrera d'el Medo, presa'm sembla, desde aquesta part superior o de la d'entrada. No sabia d'el Medo més que lo que aquell quadre representava. Me penso no equivocarme dient que més de la meytat de tarragonins no'n saben res tampoch.

Es l'únich mèrit que pot tenir aquest treball descriptiu, o mellor d'impresió si arriba a ser llegit pels tarragonins.

Los pochos que coneixen la pedrera d'el Medo no'm desmentiran. Convé fer observar, que al dir de molta gent la Catedral de Tarragona està construïda ab bona part de la pedra d'aquí extrema, però un erudit escriptor, prou competent en materia d'arqueologia no ho creu aixís.

En tot cas serviria—diu aquest escriptor—pera la reconstrucció de muralles y les grans edificacions de la ciutat.

De la pedrera's vèu prop del mar la *torra de la Mora*. Enllà, a llevant, la mar, en ratlla dreta, interminable. A ponent, la silueta de la nostre ciutat, presidida per la Seu superba, ab son cloquer de tità invencible. A dreta y esquerra, lo camp florit ab la verdor dels arbres fruyters, la terra ocre, lo cel blau, lo sol clar y diàfan, la carretera blanca, polsosa, allargantse pels dos caps y perdentse ab lo juntament dels terraplèns, es altre quadre de la naturalesa capritxosa, que no per ésser prou vist, deixa de contemplarse ab goig.

L'hora del retorn era arribada. Lo tren no espera a ningú y se'n anarem sense despedir-se del recó solitari y olvidat, donchs se convingué en tornarhi aviat

fenthi estada de tot un dia. Al retorn, la música feu presa dels excursionistes y les òperes *patren* de debò. A Altafulla nos obsequiaren en un cafè, ab una orquesta-da de *manubri* que era cosa de posarse a correr, però tots, gent ressignada, suportarem lo xàfch musical sense protestes.

Un estimat amich tregué unes instantànies de l'excursió en recort de la visita a el Medo. Al passar lo tren per devant de la pedrera, tothom digué entre sí ja reveurer!

Satisfets de l'excursió, nos dirigirem a casa a reposar de la soleyada que mitja hora abans havíem aguantat impassibles y contents. Mercès, als amichs que'm feren l'honor d'invitar-me y al senyor Martí de Ardenya, propietari de la pedrera, que tingué la finesa de permètrens la visita cedintnos les claus del recinte.

BERNABÉ MARTÍ Y BOFARULL.

Tarragona 19 juliol 1907.

CELISTIA

En la glorieta del jardí, parlaven confidencialment de sos plans y sos propòsits, de ses angunies passades y sos neguits d'altre temps, en lo repòs d'esperit del mariner quan ha arribat a port, del sembrador quan ha aplegat la cullita.

Per fi's compliria tot lo que la fantasia havia acariciat tant temps, lo que havia anhelat lo desitj y havia fet glatir lo cor, tement que tants desitjos s'esborressen com una boira d'estiu.

—Ara ja m'atreveixo a dirho que serás meya; fins ara no m'hauria atrevit.

—Jo may he dubtat que arribés aquest dia, crech que'l teniem ben merescut.

—Prou m'ha costat d'arribarhi.

—No valia la pena de glatir tant?

—¡Què ets dolenta! Sí que valia la pena, massa que ho sabs; tant, que si hagués de comensar, tornaria a comensar ab la mateixa fè, ab lo mateix gust. Primer t'hauries cansat tú d'esperarme que jo de buscarte.

—No; perquè'l saber que tú havies de venir no'm deixava sentir lo temps que passava esperante. Estava tan segura de l'èczit, que com no'n dubtava, no sufria.

—Perquè la tens tanta seguretat?

—Perquè tot dependia de tú y de mí. De mí n'estava certa, y de tu... també.

—Dependia ademés d'altres coses.

—De quines?

Y ella se'l quedà mirant ab aquella intensitat de mirada carinyosa que's filtrava, com si son esguart tingués un poder estrany de dominar sense violència. Era aquell encís que tenia per expressar sentiments ab una forsa d'atractiu que rendia y subjugava; era sa mirada serena, de llum somniosa, de poesia verge que atreya y lligava.

—De quines?

—De coses que no dependían de tu, ni de mí. Encara no hi som ben bé a terme. Callaren un moment y ella feu:

—No t'entench.

Ell buscava un modo de dirho que no trobava, y ella'l mirava, esperant ab ansia, com tement una noticia desagradable. Lo silenci's feu més llarch, més expectant, més pesat.

Ell digué: Y si jo me n'anés... si jo no hi fós?...

—Oh, no, may, no ho diguist!...

Y quedà primer mirantlo a n'ell y després mirant ab la vista perduda, sense dir paraula, obstinadament, llarga estona... y la seva mirada era trista... y la claror del sol dodrintse, trista y grandiosa com la de tots los astres que s'apagan... y l'ànima dels promesos era trista també, y l'espai era trist, ab celatjes hermosos d'or encès y resplandors guspirejants de foch, y la calma del cel era solemne y també trista y tot respirava tristesa... l'imensitat argentada y diàfana ab transparencia de cosa de gloria, com lo camí de les ànimes, com la via dels somnis de l'amor, allà hont s'aturava la vista blanquejava una tinta confosa y... trista, trista. La quietut, la solemnia pau de l'aire y de la terra, lo color, la ratlla difumida y borrosa de l'horitzó, tot, tot, tot era trist com lo xisclat seguit de l'aurenetia cridant adéu a l'estiu, trist com lo toch d'oració sentit en despoblada aquella hora del capvespre, trist com un crepuscul de vida, trist, en fi, com la tristesa dels enamorats que no's cura ni ab l'amor meteix.

—Es que abrigaven un pressentiment negre?

Tots dos en aquell instant vivien d'aquella tristesa.

Ne vivien y'n morien; y no obstant, tots dos eran ben feliços; lo pervindre era un dupte; la vida meteixa un altre dupte;

però l'amor per ells no era dupte; era una certesa vivificant y dolça... com la llum tebia que sortia de la mirada d'ella. Y aixís y tot, quina hora tan trista, quina emoció, quina pressió de tristesa sentien!...

Es que la tristesa espia la ditxa com a la llum les ombres.

Ella digué:

Primer jo. Primer... oy, Deu meu, no, no! No ho tornis a dir més, may més... Sabs los hiverns, aquí... sabs lo que't deya al principi? Què es trist aquí l'hivern!... ¡Quin horror!

Y com si'l sentís l'hivern, com si l'horror la prengués, s'aixecà y acostà a ell asseguintshi al costat, frech a frech, esporguida, esblaymada...

—No, no; primer jo, primer tot!... Y mirantlo ab los ulls molt oberts a les nines dels seus, inclinant lo cap com en una contracció de dolor, y enternida y trasportada digué molt baix, molt íntim, desde'l fons de tot de l'ànima: ¿Què no ho sabs? Lo fret me'n trauria!...

Y deixà anar lo cap entre'ls brassos d'ell...

... Y passà no més un moment. Un sol instant en que aparegué sobre la terra la primera ombra de la nit, y en lo rostre d'ella una llàgrima... y en los llavis d'ell lo nom d'ella... y fugí la tristesa, tota, tota d'un cop.

Y la nit se presentà fresca, calmosa, com una deesa confidenta ab la cabellera solta, tremolosa al ventitjol, quieta y tràguila, apaybant ardors, reanimant esperances y dolures, prometent gaubanses y vessant amor en forma de brises y murmuris, de remors lleus y alenades suaus de vida nova, de pau y de descans.

Y la por fugí totseguit, y la tristesa's fongué, no'n quedà ni rastre. Y ell li digué: què tens?

—Res!... No era res; no era més que una llàgrima; una sola llàgrima, que també s'havia fós.

Allà al lluny de tot fins semblà sentirse l'última trinada del vespre dels rossinyols, y tot just se senti'l «rich-rich» d'algun grill, y'l remoreig de rames, y arribà fins a ells la flayrosa alenada del perfum de les flors que s'esbadallan al vespre, rebent lo bès de la nit, y de tot arrèu de la terra en mil formes distintes s'aixecà l'himne suau y armoniós de tots los sers cantant la llibertat y l'amor que la naturalesa ha posat arrèu sense bras que la deturi ni tempesta que a mati; amor y llibertat que desperta la primera ombra de nit y alimenta'l raig primer de sol quan vé l'albada. Lo món viu y reviu, l'amor naix y renaix, y'l cor segueix lo ritme de la natura, vibrant ab ella, en una sola armonia, l'armonia de la vida.

Vida!... Vida y amor!... Somnis de nit d'estiu!...

—Adéu. Som a l'estiu encare!... Mentre's hi ha vida y amor, hi ha estiu. No s'acaba ab la tardor!...

—Es que si s'acabava... lo fret me'n trauria!...

¿Quí's recorda del fret quan s'aspiren les brises d'una nit d'Agost? ¿Quí pensa que l'«adeu» sia una despedida, quan l'acompanya'l somris que vol dir «fins a demà»? ¿Quí pensa en la pobresa quan té al davant un tresor que té guanyat y no li falta més que posseir-lo?

Y sota'l cel seré, sembrat d'estrelles, davant dels ulls d'una dona que estima, la vida may es freda ni buida: està plena de ilusions y promeses, com son plens d'amor los ulls de l'estimada, com es plé d'estrelles lo cel blau.

Si viure es sofrir, llavors no's viu; se gosa. La vida no's sent. Y aquells moments en que passen hores sense adonàrsen, son un èxtasis, un himne que brolla del cor al cel, com s'escapa dels lliris la fragancia de sos càlzers; son un perfum, l'únich de la vida que llensa l'essència de l'ànima, y com los lliris, quan ha perdut l'essència, viu poch. Lliri sens aroma y cor sens amor, ¿què foran?

Moments que volan, o volades cúrtes, vida de l'esperit...

—Tornam a dir que m'estimes; digamho, juramho; no sé què s'hi troba en saber que s'es estimada... Pensa en mí; pensahi molt; pensahi una vegada per cada estrelleta que hi ha al cel... per mí serà tot un cel de pensaments; tot un cel, ho sents?.. tot un cel...

—Tot un cel... tot un cel... fo cel ets tú!...

Ella s'hi acostà, lo mirà fit a fit, y baixant la veu y acariciantlo ab la mirada, li digué:

—Sí!... Donchs, tú t'has guanyat. Es ben teu!...

Y ella rigué y ell se trobá ditzós, com a la gloria.

¿Quil recordava de tristeses?

F. GIRBAL JAUME.

Sardanes

Festa major del Vendrell

Una nota verament patriòtica donarà l'hermosa vila del Vendrell durant los dies de la propera festa major. Entre'ls diferents números del programa hi figuran varies ballades de sardanes, que tindran efecte tots los dies de les esmentades festes a partir del 26.

Aquest dia's ballarán al passeig del 4 de Mars, a la sortida de l'ofici y a las quatre de la tarde després del Festival popular. Al dia següent se'n ballarán a ne'l meteix lloch després de l'ofici de difunts, y a la tarde, altre vegada, un cop acabat lo gran concert que donarà'l notable «Orfeo Vendrellench», tenint efecte aquestes a ne'l carrer d'en Jaume Ramon; lo darrer dia de festa, pera acabarho d'aprofitar, hi haurán sardanes a la platja de Camarruga.

A l'objecte de que resultin lo més llúides possible ha sigut contractada per la Comissió de festejos la notable cobla ampurdanesa *Lira Olotina*, la que també pendrà part a ne'l concert de l'«Orfeo», junt ab la secció de senyoretas, homes y noys.

Es bona cosa remarcable la manera ab que's va estenent per tots los indrets de la nostra terra l'afició a la nostra dansa nacional: no ha de trigar gaire, si a Déu plau, a esser una bella realitat aquella gran anella, en quina s'hi estrenyarán fortament les mans los bons fills de totes les comarques catalanes.

Lo programa de les festes, escrit en la nostra parla, está imprés ab molt bon gust, figuranthi en la portada com a fins decoratiu les sempre glorioses quatre barres de la nostra bandera.

Q.

NOVES

En la junta general extraordinaria que celebrà'l passat diumenge l'Associació Catalanista d'aquesta ciutat, y a proposta de la Junta Directiva s'acordà per unanimitat la dissolució d'aquella entitat, nomenantse la corresponent Comissió liquidadora.

En la reunió hi regnà perfecta identitat de criteri estant disposats tots los concorrents a ingressar en la nova entitat nacionalista que s'està organisant, y que donat lo gran nombre d'elements valiosissims que s'hi acoplen, es d'esperar adquireixi gran importància per la vida tarragonina y per l'expansió dels nobles ideals de Catalunya en les nostres comarques.

L'alta de mires ab que ha procedit en aquesta ocasió l'Associació Catalanista, demostra ben a les clares l'entusiasme y patriotisme dels qui fins avuy han sigut los seus socis, y l'interès que tenen pel millor esplendor de la causa catalana.

Fermament compenetrats nosaltres ab l'Associació Catalanista, no cal dir que estem disposats a seguir la seva sort, per lo qual Lo CAMP pròximament se despedirà del públich, no fentho ja avuy per rahons de conveniència patriòtica que no s'amagarán al bon seny dels nostres lectors.

Així ho fem constar pera esvair rumors y falses interpretacions que podrien perjudicar la causa nacionalista tarragonina, que, per dissort, té encara forces enemics.

S'están recullint les darreres adhesions pera la constitució de l'Unió Democràtica Nacionalista, essent ja més d'un centenar les fins avuy rebudes.

La Comissió organitzadora de la nova entitat té ja redactat lo projecte d'Estatuts y si's poguessin enllestir petits detalls que falten, tal volta'l dijous vinent, diada de Sant Jaume, se convocaria als inscrits pera la constitució definitiva.

Nos sembla haver llegit en la premsa local que'l senyor Elías de Molins, havia prèss possessió del càrrec de President del nostre això de nostre es un dir «Consejo Provincial de Agricultura Industria y Comercio».

Y també's sembla que cap diari local al donar aquesta notícia, ni sisquerra la antisolidaria *Cruz*, han protestat de que

en los assumptos provincials d'aquí, s'hi ingereixi l'esmentat senyor Elías, molt conegut en lo camp caciquista barceloní, però completament desconegut a Tarragona, si exceptuem lo Govern civil ahont descambiá alguns bitllets en les passades eleccions de Senadors.

Lo *Diario de Tarragona* que protestà del nomenament, ara no ha dit res. Los demés diaris també callen.

Rès, que se'ls deu haver fet saber que'l senyor Elías de Molins ha escrit un llibre molt dolent defensant la monarquia dinástica y combatent la Solidaritat.

¿Volèu un mèrit més gran en concepte dels caciquistes tarragonins?

Així, y sols així, s'espliqua'l seu silenci.

En Maura, descompost y tot, moral y materialment per les tremendes acusacions dels solidaris, ha fet aprobar l'oprobiosa llei afavorint lo *trust* del sucre.

No li envejèm la gloria, ni a n'ell ni a la majoria, ni als demés *espavilats* que l'han acompanyat ab sa veu y vot.

Lo país los ha ben jutjat a tots, y obrará en conseqüència.

Are sí que això de la calor va més de veres. De dia en dia apreta que's un disgust. La gent ha comensat a concorrer pera nostres hermoses y netes platjes a pendrer banyes. Moltes famílies van desfiliant a l'estiuatge anyal. Altres venen a passar-lo a Tarragona. Es allò de les formigues, les unes van y les altres venen, però quan fredeja totes fan cap al cau.

Ahir tardé passà en automòvil en direcció a les Voltes, nostre estimadíssim amic y actiu senador del regne per la provincia de Tarragona D. Albert Russinyol.

Se parà breus moments salutant a uns amichs. Aviat vindrà a passar tot un dia entre nosaltres. Lo senyor Russinyol, junt ab la seva distingida esposa y fills, se proposa passar l'estiuatge en ses propietats de les Voltes.

Per la Recaudació d'Arbitres Municipals, s'ha ficat en los baixos de casa la ciutat, un Edicte, fent sapiguer que la cobrança voluntaria a domicili dels Arbitres per desvios d'aigua, carros destinats al trasport interior de la població, carretons de mà, llicencies pera tabernes, cafés, fondes y pera varis més establiments públics corresponents a l'any 1906 y'l 10 per % dels atrassos referents als mateixos Arbitres, tindrà lloch en aquesta població, del 20 de Juliol al 20 d'Agost de l'any corrent inclusiu y hores de 9 a 12 y de 4 a 6; debent de prevenir als contribuyents, que transcorregut lo plasso reglamentari sense haver realitzat lo pago de ses respectives quotes, se procedirà contra'ls morosos per la via d'apremi.

Senyor Comandant de Marina: ¿No podria vostè ordenar la llimpesa dels carrers de Tarragona y ordenar lo rego ab carros o com mellor li plagués?

Crèguins que'l veinat ni restaria agraïssim. Ja sabem lo que dirà vostè al llegir això; però ja mi que'm contan? Veurà, encare que'l procediment aquest no es nostre, donchs l'havem copiat de fóra, l'havem volgut imitar, ja que l'Alcalde resulta que no se'n cuida d'aquests assumptos de la capital, a jutjar per sa manera que té d'atendre les peticions dels veïns, y nosaltres, creyent potser que siga vostè are l'obligat en ordenar la llimpesa dels carrers, nos havem dit ¡quí sap si'l senyor Comandant de Marina serà més atent que l'Alcalde!

Si vostè no té res que veurer ab les coses municipals, dispensi. Veurem per un altre costat; lo governador, lo jutge, per exemple, y si aquests senyors tampoch se'n cuiden, farem fer un pregó pera veurer si's troba un batlle y un Ajuntament que fa temps que ningú sab ahont para.

En lo concurs de bellesa infantil organisat a Barcelona per la revista *Feminal* ha sigut distingit un retrat de nena en tarja postal de M. Marsal, fotògraf, de Tarragona, que porta l'epígraf següent: Maria-Enriqueta. — 11 Mars 1903; lema: «Il existe un bleu d'aut je meurs parce qu'il est dans tes prunelles.» *Feminal* prega als interessats que's serveixin enviar los cognoms y adreça de la nena esmentada a Barcelona, direcció de *Feminal*, Mallorca, 287.

Lo magnífich ajuntament de la xamosa vila del Vendrell que deu estar compost de catalans y si algú n'hi há que no ho siga deu sapiguer ben respectar la terra hont viu y se'l considera, ha organisat un Programa oficial de festes en honor de sa

patrona Santa Agna, festa major de la vila *regalada* que digué'l poeta, los dies 25, 26, 27 y 28 del present mes.

Lo programa, escrit en nostre hermosa y immortal llengua está tirat a tres tintes, lluint en ses cobertes les Quatre Barres. ¡Apreneu regidors tarragonins!

En lo mateix se descriu día per día lo sens fi de festes que componen lo programa y que extractarem, ja que no'l podem publicar íntegre per manca d'espai. Bonos als pobres, repartiment de premis a la casa Comunal als nois y noies de les escoles públiques, castells de fochs artificials, traques valencianes, xiquets de Valls, Sardanes per la cobla Lira Olotina, Concerts al Centre Industrial per la cobla empordanesa, Solemne Ofici major y de difunt en sufragi dels veïns finats durant l'any, Festival popular, gran concert de l'Orfeo vendrellench ab ses tres seccions prenenthi part la cobla olotina, grans balls de societat, sessions de cinematògraf, funcions teatrals al Circo, sardanes a la platja de Camarruga, elevació de globos y festes de barri.

La companyia de ferrocarrils de M. Z. A. ha concedit bitllets d'anada y tornada del 24 al 29 a preus reduïts.

Nosaltres nos resta sols felicitar a l'ajuntament català de Vendrell y al poble que té la ditxa d'esser dirigit per aquest y desitjárslohi una festa major ben llúida y alegre.

Malgrat les ordes ben sèries de que'ls biciclistes no circulin per la Rambla a l'objecte d'evitar atropells als vianants, aquests no'n fan cas y's passejan y corren com si tal cosa y qui gemega ja ha rebut.

Si, senyor alcalde, si, senyor governador, *quien gime ya ha recibido* tradit tal com raja; volèm dir ab això que pot ben ser que algún día l'acció siga passiva y que *gima* además del *recibido* los que fan *recibir* sense recibo.

—Neurasténies.—**Neurostèdgeno Sugrañes.**

A Sabadell s'ha organisat un Concurs de Senyeres, en lo que's concedeixen tres únichs premis de 300 pessetes cada hù, als mellors models, segons les Bases establertes pel Jurat.

Nos consta que la Junta de l'Orfeo tarragoní, ha prèss l'acort de concorrerhi ab llur *Senyera* y dintre poch dies sortirà vers l'industriosa ciutat.

No fora gens d'estranyar, que la *Senyera* del nostre Orfeo guanyés un dels tres premis, donchs al dir y jutjar de totes les persones competents en materies artístiques, es aquesta *Senyera* una de les més riques y esbeltes que llúen entre'ls nostres orfeons.

Aquesta nit debutarà a la Plassa de Toros una companyia de *Varietés*, que's proposa realisar un sens fi de coses ben originals y noves, que sembla cridarán forsa l'atenció de nostre públich.

L'empresa de la Plassa, segons diu un diari local, té paraula formal de l'eminent actriu italiana Vitaliani de venir a donar quatre úniques funcions.

Los enamorats de l'art dramàtic estaran d'enhorabona y fines los profans hi tot, donchs artistes com la Vitaliani són aucells de pas pera nosaltres que tots havem d'admirar depressa, abans no prenguin de nou la seva volada.

Tant de bò que arribi a ser veritat la vinguda de tan eminente y distingida actriu, ab la seva no menys notabilíssima companyia italiana.

Sembla que'l *debut* lo farà ab *Magda*, de Sudermann.

Convalecències.—**Ovi Lecitina Gíol.**

Demà, en lo «Patronat de l'Obrer», a les hores de costum, de quatre y mitja a les vuit, en les sessions cinematogràfiques se passarán les películes del següent programa:

Un crimen en la montaña.
Siluetas animadas.
El hotel visitado por el espíritu.
Máquinas modernas.
Historia de una escala.
Bany de caballs.

TIP. DE FRANCESC SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

CLÍNICA Y CONSULTORI

PERA LES ENFERMETATS DE LA DONA

Vies urinaries, Cirugía operatoria y parts

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADA

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant

de la Policlínica del Doctor Fargas

y Metge de les Cases de Socors de Barcelona.

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera'ls pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Rambla de Castelar, 31, principal

Tallers d'Arts Sumptuaries

DE

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Guinea Espanyola

XOCOLATES y CAFÉS sens rival.—**THE** llegitim de la Xina.—**SUCRE** de classe superior y tallada de Sant Lluís.—**CACAU EN POLVO.**—**BOMBONS.**—**LICOR CAFE.**—**CREMA CACAU** y altres articles de classe superior.

Productes de cullita propia de l'hisenda MONTSERRAT de Fernando Pòo.

Se garanteix la puresa dels genres.

RAMBLA SANT JOAN, 49

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 50 per 100 oli bacallà tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituyent nens, adults, vells; consunció, convalecències, clorosis, embarás, lactancia, tos, tisis, escrófulas, raquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Col·legis Metges y Farmacèutics.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfíts NADAL Tònic reconstituyent, estimulant. Hipofosfíts cal, estricnina, ferro, manganès, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósforo orgànic), format sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular, activa digestia, deté caducitat orgànica.

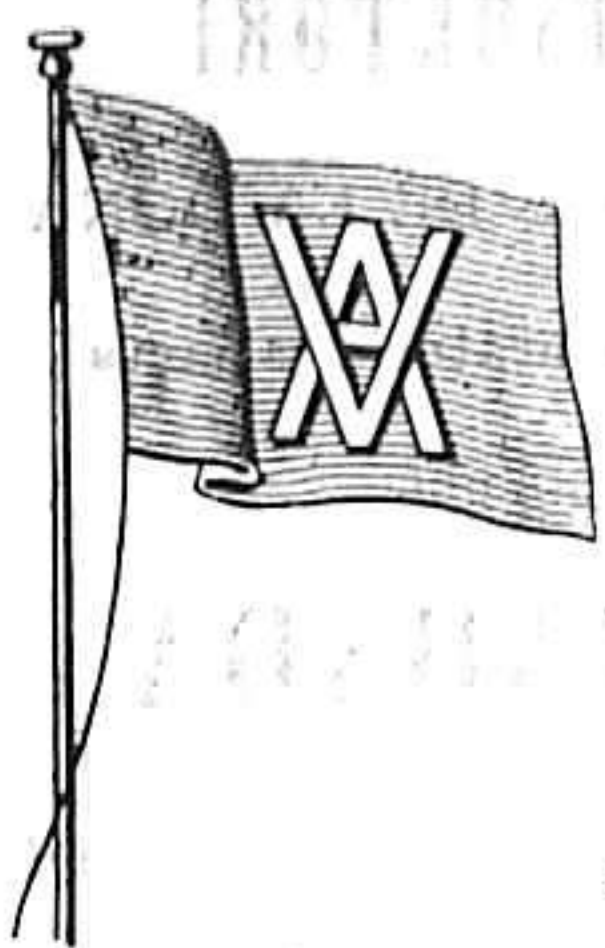
MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demaneu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

TARJETAS DE VISITA

Imprempta Sugrañes

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.^a S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcía, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastià, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey ràpit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.

S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo pròxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO PALOS

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son conignatari **D. MARIAN PERES**.

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'us del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sucursal Lluís Trinchet

CASA FUNDADA EN 1885

Gran Premi en l'Exposició Universal de Xicago de 1893

Gran assortit en barrets y gorres.—Especialitat pera'l clero.—Birrets pera la Magistratura y Facultats.—Teressianes y rossos pera l'Eczèrcit.—Tricornis pera l'Armada.—Solideos y Bonets.

Tallers: Carrer Sta. Ag. a 9, Barcelona

28, Comte de Rius 28.—Tarragona

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònicis.

Sucre vermifrufr del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axaropsmedicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigües de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, a propòsit per regalós; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastons, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

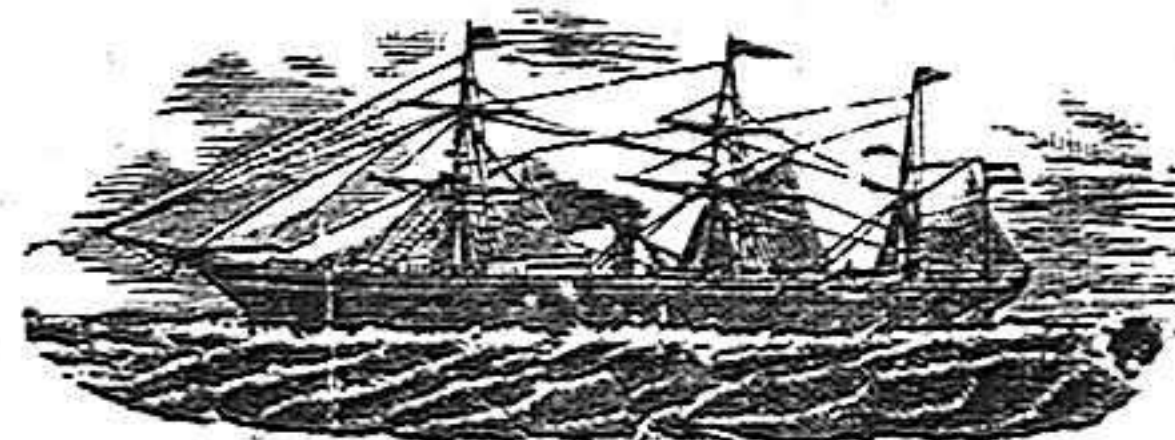
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.
Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de subscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de subscripció

Tarragona, trimestre..... 1'50 pta.
Fora..... 1'50 »
Extranjer..... 2'0 »
Número d'avuy..... 0'15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Línia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de Juny sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacific ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo dia 26 de Juny sortirà de Barcelona, l'28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

MONTEVIDEO

directament pera Nova York, Habana y Vera Cruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Juny sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONSERRAT

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la tendre, fresca y esculida del taronger agre y's vend en botelles de 1/4 de litre al preu d'una pesseta. A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Raus. A la menuda Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demanar AYGUA NAF SERRA

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabánilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 22 de Juny sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

ALICANTE

directament pera Génova, Port-Saïd, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Juliol sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

P. DE SATRÚSTEGUI

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canaries.—Lo 17 sortirà de Barcelona, l'18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVEVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Juliol sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guineá.

Línia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dimarts, dimecres y divendres. Sortidas de Tànger: dimarts, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona na allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com lo nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostuaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigir-se a son agent

D. EMILI BORRÁS